

VAS ÉS FEMMUNKÁS

Foia oficiala a Uniunii Muncitorilor în Fier, Metal și Chimica din România || A României Vas, Fém és Vegyipari Munkások Országos Szövetségének hivatalos közlönye

TELEFON: 4-50-13

Apare la 1 ale fiecărei luni // Megjelenik minden hó elsején

Kedactor responsabil: KUSU SIMON

Kedacția și Administrația:
BUCUREȘTI VI, STRADA CAZĂRMII No. 11

Ujesztendő küszöbén

Bizonytalanságokkal telt esztendő t hagyunk magunk mögött és az ujesztendő küszöbén sem érzünk biztosabb talajt lábunk alatti. Bizonytalanság uralja társadalmi életünk minden mozzanatát, gazdasági és politikai szempontból egyaránt. Bizonytalan a mindennapi szűkös, száraz kenyér, bizonytalan fejük fölött a hajlék, bizonytalan a szabadlevegő számunkra, bizonytalanok állampolgári jogaink és sohasem tudjuk, melyik pillanatban valunk földönfutó hazatunokká. Bizonytalan a munkahelyünk és kétségbeesetten gondolunk arra, hogy mikor várja fel ezt a munkanélküliségi rém. Bizonytalan, hogy gyermekeinkről apákat, szülőktől fiaikat melyik pillanatban szökteti el a háború réme, hogy soha többé viszont ne lássák egymást. Szóval: bizonytalan országok és emberek jövője, sorsa, élete.

Ilyen tapasztalatokat szűrhetünk le a magunk részére a mögöttünk hagyott 1937-ik esztendő eseményeiből.

Ha a világeseményekre csak futó visszapillantást vetünk, elborzadva gondolunk azokra a szerencsétlen embertársainkra, akik — okkal vagy ok nélkül — szazezerszámra pusztulnak ágyuk, tankok, gépfegyverek, repülőgépek öldöklő tüében. Egyik védi szabadságát, kenyérét, hazáját — a másik ellene tör.

Országreszek, városok, műkúcsok, az emberi tudomány és tehetség gyönyörű alkotásai, élelmiszerek tömege és közszükségleti cikkek hallatlan mennyisége semmisül meg azért, hogy egyik fél urra váljon a másik fel fölött és birtokosa legyen a másik által termelt javaknak.

Abesszini „meghódítása”, a spanyolországi polgárháború és a Japán-Kína közt folyó háború, mind a civilizációnak, a modern ember magasabbrendűségének egy-egy arculcsapását jelent, de jelent az igazság arculcsapását is, hiszen mindez az igazságra való hivatkozással történik. Az olaszok azt állítják, hogy a jog és igazság alapján foglalták el Abessziniát, azt az országot, amelyet kizárólag fölük elől bennszülettek laktak. Hol van itt az igazság? A japánok ugyancsak ezt állítják Kinával szemben vívott háborújuk során.

És mit mondjunk Spanyolország immár két év óta folyó polgárháborújáról, ami valóban nem polgárháború, hanem idegen fasiszta hatalmak brutális támadása a spanyol nép szabadsága ellen. Hiszen a tények bizonyossága szerint Spanyolországban nem a spanyol nép szakadt két pártra és nem azért öldöklött egymást, mert egyik fél a szabadságot, a másik pedig a szolgátságot akarja. Nem! Az egész spanyol nép az igazságot, a szabadságot és demokráciát akarja. Csupán a spanyol uralkodó osztály külföldi, tehát idegen katonákkal, idegen pénzzel és idegen fegyverekkel akarja a feltörekvő spanyol népet továbbra is leigázva tartani. Eme külföldi segítség elleneben a spanyol uralkodó-osztály hajlandó az ország javait külföldi érdekeltségekkel megosztani, mintsem hogy egy darab kenyérrel többet juttasson a saját spanyol vérenek, saját testvéreinek. És mindez a „jog” és „igazság” nevében történik!

Az a társadalmi rendszer, amely ilyen kétes, bizonytalan és igazságtalan rendszeren alapul, annak létjogosultsága nincs. Ezért mondjuk, hogy egyetlen út az emberiség boldogulásához: új rendszerre építeni egész társadalmi berendezkedésünket, mert a mai rendszer nemcsak türhétel, de végeredményben egy újabb világháborúhoz vezet, amely újabb világháború a borzalmak poklát zudítja az

emberiségre. Beket, igazságot és egyenlőséget kell meghonosítani az emberek között. Ezt pedig csak megértés útján lehet elérni. Es ha megértés útján nem lehet megvalósítani, akkor a munkásoktól az ő tomegerejével kell rákényszerítse azt a hatalom kezeire.

A mai világ urai abékét fegyverek segítségével akarják elérni. Azt mondják, azért kell kimondhatatlan összegeket áldozni fegyverkezésre, hogy a bekét megóvják. Igaz, a polgári világ urai nem tudják a bekét fegyverek nélkül megvédeni, de nem tudják fegyverekkel s m. Amíg országok és népek sorsai háborús szítottók ütik, akik gazdagodni, busas hasznot húzni akarnak a háborúból, addig nem lehet béke a földön. A világok megteremtése csak a világ dolgozó és tisztességben émi akaró népeinek műve lehet, akiknek nem lehet erejük egymás fíat vágóhídra küldeni.

Az elmúlt év folyamán annyi államfő, uralkodó és vezető államférfi-járás volt egyik országból a másikba, mint talán soha a történelem folyamán. Volt ezek között minden világnézet és pontka színűből: demokrácia, féldemokrácia, diktatór és féldiktatór. Minden ilyen ur és diktatór tanácskozásról kiadott hivatalos jelentésben a következőket írták: „Az egyetemes, a beke fenntartása biztosítva van”. Közben azonban a világ ajtó ahandoan a világháború veszedelméről beszélnek és neves államférfiak ugyanilyen veszedelmek bekövetkezéséről szólnak.

A mai kapitalisztikus gazdasági rendszer bizonytalan zavaros állapotát mi sem jellemzi tökéletesebben, mint az a tény, hogy minden parancsuralomra törekvő párt, igéretkői hemzseggő pártprogramot hirdet. A politika tekervényes útján járhatnak előt, úgy tűnik, mintha az osztályharcos proletariátus követelése és programja volna. Radikális és kecsgeitől jelszavakkal vannak feltelve. Igéretkés nem fukarok, mert csak így lehet jobb és emberibb sors után vágyakozó, hiszékeny tömegeket leplezett céljainak megnyeréséért, hogy azután a becsapottak és félrevezetettek fölött korlátlanul uralkodhassanak. Hol és melyik parancsuralom alatti országban van jobb sorsa a dolgozó néposztálynak, mint a demokratikus államokban? Németországban talán? Ahol azt mondják a vezérek, hogy a nemzet népek első sorban agyu kell és nem kenyér meg vaj. Vagy talán az olasz munkásnak nagyobb darab kenyér jut, amőia Mussolini Abessziniát meghódította? Nem, minden bizonytal nem!

De azokban az országokban, ahol demokrácia van, ahol a munkásság képviselői a közügyek intézésében beleszóliasi joggal rendelkeznek, ott nem lehet a munkásoktól kiemmiszni és nem lehet az igaz szót elfolytani. Ezért kell, hogy a munkásoktól minden erejének végső megfeszítésével küzdjön igazságaért, a nagyobb darab kenyérért. A munkásság nem szabad közömbösen viseltessen ebben a nagy harcban, ami folyik a demokrácia és a reakciós fasiszmus között. A demokrácia a munkásoktól részére kenyeret, jogot és szabadságot jelent, a fasiszmus újabb rabszolgátságot. Ezért nem kell a demokrácia az uralkodó osztálynak, mert ha a demokrácia jó volna az ő részükre, akkor nem harcolnának ellene.

A kapitalizmus és demokrácia között folyó küzdelem nem eszigelettel jelenség. Nem szorítkozik csak egyes országok határai közé, hanem országhatárokon túl, nemzetközi alakra

helyezkedve, karöltve támadja az új világért kuzdók laborát.

Románia dolgozó osztálya az elmúlt év folyamán bőséges tapasztalatokkal lett gazdagabb és metelteni meggyőződésű, mint annyiszor, hogy nem várhat senőtől segítséget saját helyzetét illetőleg. A gazdasági és politikai helyzet, csak a gazdagoknak és kivánságosoknak kedvezett a mi országunkban is és munkalehetőség bár kínálkozott, azonban a munka gyümölcsét nem élvezheték a munkások olyan mértékben, mint ahogy az megülette volna őket.

Minden bajnak, szenvedésnek és nyomornak kufiórtása a munkásság szervezetienségében keresendő. Amíg az életfért céludatos és szervezeten vonul fel a munkásoktól ellen, addig a munkás szíly sorsát megbonniva, egymást marangozza és így alkalmat ad az életének, hogy győzedelmekedjék fölött. Kell-e nagyobb peida ennek bizonyítására, mint a december hóban országunkban lejajott képviselőválasztások. A szervezett szocialista munkások saját zászlójuk alatt vonultak fel a képviselőválasztásokra, erköcsi és anyagi erejük végső megfeszítésének latbaveésével, azért, hogy az elnyomottaknak szószója legyen az ország parlamentjében. És ugyanakkor az ugynevezett kommunista felfogást valló vezetők, idegen felfogású vezetők lennében polgári pártoknál szánítottak a szavazatok megfogadásánál bün és osztályaradás ez. De a komoly, céludatos és osztályharc alapján álló szocialista munkásság azért nem csüggedt a harcok közepete és nem fog csüggedni a jövőben sem. Folytatja a harcot a kapitalizmussal szemben, de folytatja a felvilágosító munkát a robotos testverek között mindaddig, amíg minden testvéünk egy zászló alatt egy célért küzd: a munkásoktól végső felszabadításáért, a szocialista társadalomért, amely társadalom nem a bizonytalanságok és szenvedések hazája lesz, hanem az összemberiség boldogabb hazája. Ettől az elvtől vezéreltetve kell induljon minden egyes szaktársunk és evitársunk az újév küzdő terére, hinni és bizni kell elvünkben, harcolnunk kell érte és akkor biztosan el fog jönni a boldog ujesztendő.

Eredménnyel fejeződött be a cluji lakatgyár munkásainak sztrájkja

A cluji lakatgyár munkásainak beregetése iránti követelést a gyárvezetőség ráigén visszautasította. A cluji szakszervezet vezetése mindent elkövetett, hogy a meggyőzést tétő aia hozza, azonban a gyár munkásai magatartásán minden igyekezete hajóórisi szenvedett. A munkásoknak nem ait tenhát más utrendelkezésükre, mint vagy dolgoznak tovább a régi turntetelen felteltek mellett, vagy öszunttek a munkát. A munkások az utóbbit választották. Négyheti kemény sztrájk vegre meghozta a megfedelet eredményt. A munkások 7-15 százalékgig terjedő fizetésemelésben részesültek és a betervezett kollektív szerződés-tervezetet teljes egészében elfogadta az igazgatóság.

Nem hagyhatjuk szó nélkül a gyár igazgatóságának a sztrájk leje alatt elfogott kicsinyes és megalapozatlan állásfoglalását a nagyobb darab kenyérért küzdő szegény munkásokkal szemben. Minden körülmények között sztrájkőrökre akarna kiverőni a ki any hasznosító munkásainak harcat. Igegn sztrájkőröket hozatott, amely társaság rendőrök tocsogóbot és szekely cserédekkel áhelt, mert a köze 100 tobot a ő saját munkásai közül es-k két sztrájkőrök akalt. A sztrájkőrökkel dolgozó gyarat áhelt a ő egy csomo re dör orzte és a sztrájkőr munkásokat az igazgató és rendőrök kősték haza és regette be a gyárba. És megis vagy 12 sztrájkőröknek utközőn tyuks mészé ü ese talmat...

Megjegyezni kívánjuk, hogy a gyár munkásainak mintegy 70 százaléka nő, a tanult szakmunkások száma k ves, mert a gyár tocsogó kkek gyárására van berendezkedve. Minden elismerés megillet a mozgalomban részt vett munkásokra, akik derékasan megakak helyüket. Ez alkalmat is, erényes, az az öök igazság, hogy: összetartásban röjlik az erő.

Bérmozgalmak

A cluji villamosmű munkásainak követelését a bíróság megítélte

Hosszu hónapok óta folyó pert nyertek meg a cluji villamosmű munkásai, az üzem igazgatóságával szemben. Ugyanis az igazgatóság megtagadta 1935. évre az egyhavi fizetést kitevő remuneráció (jutalom) kifizetését, annak dacára, hogy a munkásoknak a fennálló szabályok értelmében joguk volt hozzá. Ugyancsak megtagadta az igazgatóság 1936. évre, a piaci áremelkedés folytán járó drágasági pótlék kifizetését is. Minthogy semmiféle intervenció és többszöri közvetlen tárgyalás eredményre nem vezetett, a munkások kénytelenek voltak a szakszervezet útján peres utra terelni az ügyet. A munkások a pert már az első tárgyaláson megnyerték és bár az igazgatóság megfélemberte az ítéletet, azonban a felelősségi bíróság is a munkásoknak adott igazat és kötelezte az igazgatóságot, hogy a mintegy 700.000 leit kitevő követelést a munkások részére fizesse ki, amely kifizetés már meg is történt.

Jellemző az üzemigazgatóság felfogására, hogy az 1936. és 1937. évi remunerációt és az 1937. évre a drágaság emelkedése folytán járó fizetés emelést szintén nem akarja elismerni, illetve kifizetni. A cluji helyi szakszervezet ez ügyben felszólította az igazgatóságot és ha záros határidőn belül nem teljesíti a munkások jogos követelését, amely követelés kb. 800.000 leire emelkedik, úgy a szakszervezet kénytelen ismételt per útján érvényt szerezni a munkások igazának.

Meg kell jegyezzük, hogy ebben a nehéz peres harcban, munkástársaink példás kitartásról tettek tanúbizonyságot, annak dacára, hogy az ellenfél több ízben és különböző eszközökkel igyekezett éket verni a munkások közé és főként, hogy elválassza a román munkásságot a magyar munkásságtól. Azonban minden kísérlet hiábavalónak bizonyult. Állták helyüket férfiasan és szervezett munkásokhoz méltóan úgy a román, mint más nemzetiségű munkások, amely helytállás és összetartás meghozta a várt eredményt.

A cluji „Orion” fémáru-gyár munkásai a szervezkedés útjára léptek, hogy gazdasági helyzetüket az összetartás erejével megjavítsák. A cluji vasascsoporthoz az újonnan szervezkedett szaktársaknak minden tekintetben segítséget is nyújtott. Kollektívszerződést dolgozott ki részükre és azt eljuttatta az illetékes munkaügyi felügyelőséghez, valamint a munkaadóhoz. Természetes, mint a legtöbb munkaadó, akinek először van dolga szervezett munkásokkal, úgy ennek az üzemnek a tulajdonosa is elzárkózott a békés megegyezés elől, mire a munkások sztrájkba léptek.

A sztrájk rövidesen jobb belátásra kényszerítette az üzem igazgatóságát és így 3 napi sztrájk után létrejött a megegyezés. A felek egy évre szóló kollektívszerződést kötöttek és a megegyezés szerint az összes munkások 15—25 százalékos béremelésben részesültek.

Az „Ufarom” vegyészeti gyárnak 115 munkása ugyan-

csak mozgalmat indított, hogy kollektívszerződésben biztosítsák jogaikat a gyárral szemben és egyben munkabérük telemelését követelték. A gyár igazgatósága nem helyezkedett a szokásos rideg elutasító álláspontra a munkások követelésével szemben és többszöri hosszabb tárgyalások folytak az igazgatóság és a munkások között, végül is az igazgatóság elfogadta a kollektívszerződésben foglalt pontokat, továbbá a már előbb eszközölt 18 munkásnő felmondását visszavonta és kötelezte magát, hogy három hónapon belül senkit sem bocsát el. És az esetben, ha munkahiány áll be, nem a munkáslétszámot, hanem a munkaidőt redukálja Kollektívszerződésbe foglaltatott, hogy bizalmiférfinak a szerződés tartama alatt felmondani nem lehet. A megegyezés szerint a gyár összes munkásai 25—35 százalékos béremelésben részesültek.

Szomoru munkásviszonyok a nagybányai „Phönix” kénsvagyárban

Egy lejes népbolondító újságok a közel múlt hetekben hasábos cikkeken számoltak be, hogy a nagybányai „Phönix” kénsvagyár 10—12%-os fizetésemelésben részesítette a gyár munkásait. Irják hogy: „a gyár igazgatósága belátta, hogy a drágaság folyton emelkedik, ami nagy gondot okoz a bérért dolgozó embereknek”. Ez így rendben is volna, ha az igazságot fedné a közlemény.

Amint értesülünk a dolog nem éppen így áll. Bár a munkások kérték a fizetésük felemelését, azonban nem kaptak semmit, csupán az igazgatók, mérnökök, tisztviselők, művezetők és hajcsárok. A több mint 1000 létszámú kivevő munkástömeg várhatja türelemmel a jobb idők bekövetkezését... Sőt most a tél folyamán még kevesebb keresethez jutnak, amennyiben nyáron 10 óras volt a munkaidő, most télen pedig bevezették a 8 órai munkaidőt és így 2 órára járó fizetéstől elesetek a munkások.

A gyár óriási haszonnal dolgozik, több mint 8 millió leit volt a múlt évi tiszta haszon, amit nyilvánosan bevalának az ezenfelüli nyereséget csak ők tudják.

A gyár bölcs igazgatósága ellenben gondoskodik, hogy a munkások feledjék az éhséget. Mint a régi római császárok, kenyér helyett cirksuzt ad. Van a gyárnak labdarugó sportsapata. Az előrelátó igazgatóság azonban ennek a költségeit sem fedezi, hanem minden munkástól havonta levon 20 leit járulékot és ebből tartja fenn a csapatot. A gyárban alkalmazott kb. 1000 ember után levon 20 leik 20.000 leit tesz ki, ami végeredményében nem olyan rossz üzlet. A naiv szervezeten labdarugók nyugodtan rughatnak egymás gyomrába, hisz egyik-másik még tiszteletdíjat is kap ezért a huszezer leiből, az ugyancsak szervezeten bámoló többi munkások élvezetére.

Egy másik sérelme a munkásoknak, hogy a keserveken megdolgozott béreket csak hosszas várakozás és kiilncselés után fizetik ki. Ha a munkás nem akar erre várakozni, úgy a feleségét vagy más hozzátartozóját bizza meg az utánjárással, hogy végre nagynehezen megkaphassa a száraz kenyérré valót.

Ezek a szomoru állapotok a szervezetenlenség következményei. Bár vannak egyesek, akik lázadnak, nyugtalanok, de a nagy tömeg nem ébred tudatára, hogy szervezetenlenségével vesztébe rohan. Tülekednek egymással szemben, robotolnak éhbérékért, mialatt a gyár kapitalistái megduplázzák vagyonukat.

Munkástársak! Ne feledjétek, hogy az idő eljárt felettetek. A kapitalistáknak addig vagytok jók, amíg bírjátok az igát, azután mint kifacsart citromot az uccára dobnak. Ha szervezkedtek közös erővel javíthatok szenvedéseken. Vegyetek példát más városok szervezett munkásaitól, akik a szervezetenlenség erejével sokat elértek. *Társatok szemelgett: a szervezkedés, az összetartás: nagyobb darab kenyeret, a szervezetenlenség szolgáltatást és szenvedést jelent.*

A nyolcórás munkanaptól a hatórásig

Mikor körülbelül 49 esztendővel ezelőtt, 1889 júliusában, a párisi nemzetközi szocialista kongresszus a nyolcórás munkanap érdekében a tömegek nagyarányu megmozdítását határozta el, a munkásság már túl volt a kezdetleges kapitalizmus hosszú munkaidején. A kapitalista kizsákmányolás ellen a munkaidő megrövidítéséért folytatott harc nemcsak a munkásosztály győzelmes előnyomulását jelentette. Jelentette az emberi kultúra megmentését, többet mondunk: az emberi faj megmentését a degeneráció veszedelmével szemben, amely pusztulással fenyegette a kapitalizmus jármába fogott egész emberi fajtát. A tizenhatórás munkaidő, a gyermekmunka, a nők kizsákmányolása ellen folytatott harc, ez volt az igazi fajvédelem.

1889-ben a munkásság szakszervezetei már jelentős eredményre tekinthettek vissza. 1840-ben az ipari munkás *általagos munkahete* Németországban 83, Franciaországban és az Egyesült-Államokban 78, Nagybritániában 69 óras volt. 1880-ban a munkahét Németországban, Franciaországban és az Egyesült-Államokban már csak 60, Nagybritániában 52

órát tett ki. A haladottabb ipari államokban az 1889-ben kiadott jelszó a tizórás munkanap helyére a 8 órásat akarta tenni.

Ez a küzdelem nemcsak a munkásság munkaterhének könnyítéséért, a munkásság gazdasági helyzetének javításáért folyt. Nyilván fütötte ezt a harcot a gazdasági fölemelkedés vágya is. A munkaidő megrövidítése együttjárt a munkabér emelkedésével, a munkásság szervezeteinek nyomása megkurtította a munkaidőt és fölemelte a munkabéreket. Ennek a folyamatnak a segítségével a munkásság előrehajította a gazdasági fejlődést. A racionalizálás új szó, de régi fogalom. A munkamegtakarító gép, a technika fejlődése, elsősorban a munkaidő rövidülésének, a béremelésnek eredménye. A tőkés ki akarja egyenlítani azt a profitsökkenést, amelyet a szociálpolitikai vívmányok csipnek le hasznából. S a racionalizáláshoz fordul. A kapitalizmus, az industrializálás hatalmas fejlődése már a háboru előtt is lehetővé tette ezt a folyamatot.

De a munkás — és a párisi kongresszus elgondolásában ez volt a főszempont — hogy a munkaidő megrövidítésével időt nyerjen a

politikai és kulturális harcra, az elmélyülésre, az emberreválásra. A 8 órás munkanapnak ez komoly politikai és kulturális jelentősége idézte elő a kapitalisták ellenállását, még olyan esetekben is, amikor a munkaidő megrövidítése nemcsak hogy nem jelentett gazdasági hátrányt, hanem a munkaeredmény javítása révén gazdasági előnyt.

E miatt az ellenállás miatt volt aránylag olyan lassu a munkaidő megrövidülése a háboru előtti évtizedekben. Az angol textiliparban még 1848-ban hozzák be törvényesen a tizórás munkanapot. Csak 1904-ben ismeri el a tizórás munkaidőt a francia, csak 1913-ban a németalföldi törvényhozás. Németországban, ahol a junkerekkel szövetkezett kapitalizmus kézzel-lábbal hadakozott a munkásság emancipációs törekvései ellen, 1910-ben csupán a nők és gyermekek számára biztosítják a tizórás munkanapot.

A törvényhozás mindenütt a szakszervezetek bérharcokkal kivívott eredményei után kullog. Nagyban és egészben mondhatjuk, hogy a háboru előtti évben Angliában 8—9 óras, Németországban 9—10 óras, Franciaországban 10 óras, az Egyesült-Államokban 9 óras és csak Ausztráliában volt 8 óras a munkaidő. Mivel a háboru átmenetileg csökkentette a munkásság befolyását, a hadfelszerelési iparban európaszerte a munkaidő meghosszabbítása van napirenden.

A szocializmus uttörőjének, Owen-nek, az 1889.-i párisi kongresszusnak s az évek hosszú során megismétlődő májusi tüntetéseknek célkitűzését, a nyolcórás munkanapot a háboru befejező forradalmak váltják valósággá. A német demobilizációs rendelet, az osztrák törvény, a magyar minisztertanács határozata nyomán indul hódító útjára a győztes államokban is a 8 óras munkanap. Amit a háboru előtt évtizedes lassu fejlődés nem válthatott valóra, azt rövid és gyors uton előre viszi a történelem erős mozdonya: a forradalom. Nyolcórás munkanap, munkanélküliség elleni biztosítás és az üzemi tanácsok, ezek voltak az európai szociálpolitika forradalmi eredményei.

Az 1919-es washingtoni nemzetközi munkakonferencián hajítják meg Európa kormányai zászlójukat a diadalmas forradalmak előtt. A nyolcórás munkanapból nemzetközi egyezmény lesz.

A háboru utáni válság a munkásság millióit teszi munkanélkülivé. A munkaidő szabályozásának, a munkásság gazdasági terhei könnyítésének, kulturális szintje javításának szempontja mellett mindjobban előtérbe nyomul a másik szempont: a munkapiac befolyásolásának szempontja. Rövidíteni kell a munkaidőt, hogy minél több munkás jusson munkához. A negyvenhatórás munkahét helyébe lép először az amerikai, később az európai szakszervezeti propagandában a negyvenórás munkahét. Az Egyesült-Államok, amelyek a kapitalista válság nyomása alatt valósággal forradalmi gyorsasággal térnek át a manchesterliberalizmus, a szabadverseny rendszeréről az államkapitalizmus és a szociálpolitika módszereire, félretolják a negyvenórás munkahétet is és Rooseveltnek immár törvényes, a NRA-ban (National Recovery Act) lefektetett programja: a harminchatórás munkahét. A megrövidített munkaidő itt elsősorban nem a dolgozó munkást védi a kizsákmányolás, hanem a nemdolgozó munkást a munkanélküliség ellen.

1889-ben, amikor a munkásság a 8 órás munkanapért való küzdelmet határozta el, a munkaidő megrövidítésében a munkásság kulturális fölemelkedését, a szocializmus egyik eszközét látta. Ma, a lázbeteg kapitalizmus napjaiban, alig akad munkás, aki a saját bőrén ne érezné az új társadalom megteremtésének szükségességét, mert kulturemberhez méltó életlehetőséget széles tömegek számára csak olyan társadalom adhat, ahol a szervezeten termelés helyére a szervezett, a kapitalizmus helyére a szocializmus lép!

Szaktársak!

Olvassátok és terjesszétek az „ELŐRE”-t

Visszapillantás

A sok bizonytalanságot rejtő újév küszöbéhez érve, közérdeklődésre tarthat számot, visszapillantva a tovatűnő év eseményeire, összefoglalni azokat, amelyek szoros kapcsolatban állnak a nemzetközi szakszervezeti, gazdasági és szociális élettel.

Szükséges ez azért, hogy mérlegelhessek volt-e s ha igen, mennyi az előrehaladás, osztályharcos küzdelmeinknek mi az évi zárszámolása s e tekintetben mit remélhetünk elérni a jövő esztendőben, amely egyébként a nemzetközi politikát tekintve, meglehetősen súlyos tehertétellel: *a veszélyeztetett békével folytatódik.*

A nemzetközi szakszervezeti mozgalom

taglétszám szaporulat és az egységesítés tekintetében a világháború befejezte óta a legszebb eredményeket érte el. A Szakszervezetek Nemzetközi Szövetsége komoly fáradozásai abban a tekintetben, hogy Marx jelszavát: „Világ proletárai egyesüljétek” valóra váltsa örvendetes visszhangra talált, amihez hozzájárult még a különböző országok belső agitációs munkája, amely kivétel nélkül minden állam szakszervezeti nyugalmát fellendítette, jelölve annak, hogy a fasiszták által anyyira hangoztatott marxizmus halála csupán egy jámbor óhaj, amit azért hangoztatnak annyit, hogy a marxizmustól való saját rémületüket elleplezzék és amivel inukba szállt bátorságukat takargatni akarják.

Mert meg kell említenünk, hogy a fasiszta államokban élő munkásság is sok bátor tettel gazdagította az elmúlt év osztályharcát. A fasiszta terror, már nem az a megfélemlítő erő az alatta szenvedő munkásság részére, mint volt annakelőtte. A fasiszta diktátorok és pribékek hadának kegyetlenségei bár nem enyhültek, sőt fokozódtak, de mindez már nem riasztja vissza a munkásságot a bátor és öntudatos fellépéstől, elrablott gazdasági jogai egynémelyikének visszaszerzéséért.

Németországban számtalan munkabeszűntetés jelezte a régi, harcosszakszervezeti szellem újjáéledését, Olaszországban tüntetések, a fasiszta miliciával való, — sok esetben fegyveres összecsapások tetek tanúságot arról, hogy a totalitárius hatalom, már nem az az abszolút hatalom, amely volt. Ausztriában pedig a világ munkásságának nagy ámulatára és egyben örömeire, még országos összejöveteleket is tartanak elvtársaink nagy rémületére a „keresztény államrendszer” hatalmasainak, akik amerre tekintenek, mindenütt látniok kell a szocialista kísértetet. Ausztriában és Németországban az ugynevezett üzemi választmányok megválasztását sem merik megtartani az attól való félelemben — s jogos félelemben — hogy e választmányokba több és több régi szakszervezeti egyén kerül, akik hála a kitűnő szakszervezeti iskolázottságuknak, a diktatura minden gazdasági gyengeséget felhasználják arra, hogy a fasiszta rendszerért lelkesedő munkások elvakultságát megszüntetve az osztályharcos utra tereljék. Sok-sok esemény bizonyítja, hogy ez a veszélyes munka sikerrel jár, noha sok áldozatba is kerül, mert sok elvtársunk kerül a börtönbe ezért az önfeláldozó munkáért, amely azonban nem szakad meg, mert a szervezeti hálózat nagyszerűsége következtében amint egy-egy elvtárs „lebukik” azonnal egy másik folytatja tovább a munkát.

Ez a hősiesség magartás, amely egykoron, a nemzetközi munkásmozgalom történetének legdicőségtelegesebb lapjait alkotja, nem marad hatás nélkül a demokratikus államok közötti munkástömegeire sem, amelyek ez alapon kezdik felismerni a szakszervezeti mozgalom nagyjelentőségét és belső agitációs munka hozzájárulásával gyarapítják a szakszervezeti tagok létszámát és az osztályharcos proletáriátus hadseregét.

S amint a különböző országok szakszervezetei mutatnak fel nagy eredményeket, épen úgy Internacionálénk is legszebb sikerét érte el azzal, hogy sikerült becsatlakoztatnia az Egyesült Államok szakszervezeti központját, hatalmas három és félmilliónyi taglétszámával és kedvező tárgyalásokat folytat a másik szakszervezettel az ugynevezett Ipari Szövetséggel abban az irányban, hogy az lépjen vissza a szakszervezeti központba s

ha ez a kezdeményezése is sikerül, akkor az Egyesült Államok 8 millió szervezett munkássága lesz tagja az Internacionálnak. Ugyancsak sikeres tanácskozások folytak az orosz szakszervezetekkel, amelyek szintén hajlandók a csatlakozásra. Ha ez is valóra válik, akkor a Szakszervezetek Nemzetközi Szövetsége rövidesen 70 millió taggal fog rendelkezni a munkástömegek olyan hadseregével, amely a gazdasági és szociális élet átalakítására vonatkozó programját csakugyan a beteljesülés felé vezetheti. De nem esünk túlzásba, amikor azt a reményünket fejezzük ki, hogy Internacionálnak tárgyalásai, amelyeket Ausztrália, Újzélánd, a Távölkelet szakszervezeteivel folytat, ugyancsak eredményre fognak vezetni, ami hatalmas távlatot nyit a munkásosztály számára. Elmondhatjuk tehát, hogy az 1937 év, szakszervezeti szempontból a legsikeresebb volt az utóbbi 20 év óta s úgy érezzük, hogy nem vagyunk álomkergetők amikor leírjuk, hogy a Szakszervezetek Nemzetközi Szövetsége a háború utáni újjáalakulásának husz éves fordulóján (1939. július hóban) a százmillió tagot megközelítő egységes, hatalmas szakszervezeti mozgalommal fog rendelkezni az osztályharcos, szocialista, szervezett munkásság. Hogy ez mit jelent, az olyan kézenfekvő, hogy erről nagyobb fejtegetésbe bocsátkozni nem is kell.

Nemzetközi gazdaság

A gazdasági konjunktúra a múlt évben is folytatta fölfelé ivelését, ami természetes következménye a hadiipar korlátlan termelésének. Még azok az államok is, amelyek azelőtt nem vettek részt a felszerelési-versenyben erre kényszerültek, a fasiszta államok békét-zavaró provokációi következtében úgy, hogy a múlt évben az összes európai államokban megindult egy olyan örült fegyverkezési verseny, amely mellett eltörpülnek a békeévek ismert iramai is. Az országok költségvetésének nagyrészét, hadszerelésre fordítják, azonfelül alig van európai állam, amelyben államkölcsön vagy más alapon ne növelték volna a felszerelés céljait szolgáló állami bevételeket. A nyersanyag elhasználódás olyan méreteket öltött, hogy egyes államok korlátozták például az ócskavas kivitelét, ami a vas- és acélnyersanyag árát eddig nem ismert magasra emelte, ugyanakkor a termelést is minden állam igyekezett fokozni, hogy a nagy nehezségekkel járó bevitt korlátozhassa.

Ez a termelési iram a munkanélküliség csökkenését is eredményezte, amely az Egyesült Államokon kívül mindenütt szembetűnő eredményekhez vezetett.

Azt azonban meg kell állapítanunk, hogy ez a konjunktúra abban a pillanatban óriási visszahanyatlásba fog vezetni, amely pillanatban a nemzetközi politika olyan nyugvópontonra fog jutni, ami a tartós békét állandósítja és biztosítja. Ha ez megtörténik és ezzel a hadi-

ipar konjunkturája megszűnik, a nemzetközi gazdasági élet újabb megrázkódásoknak lesz kitéve, sőt egyes jelentések szerint újabb s a legutóbbinál is mélyrehatóbb gazdasági válság fog bekövetkezni. Ezt komoly polgári közgazdászok is állítják, viszont a kormányok, amelyek nagyszabású beruházási akciókkal igyekeztek eryhíteni a munkanélküliségen, a legtöbb államban a közmunkákat felfüggesztették és tartalékolják, az újabb gazdasági válság előrelátható bekövetkezésének esetére.

A konjunkturának voltak ugyanis az elmúlt évben négy esetben olyan ingadozásai, amelyek nagy rémületet keltettek a gazdasági életben, egyelőre csupán börzespekulációnak minősültek és nem a válság közvetlen előjelének. Különösen az amerikai börzeválság keltett nagy riadalmat, amelyet az Amerikába menekített jelentős összegű európai tőkék kimenesztése idézett elő. A kormány megtette azonnal a kellő ellenintézkedéseket a súlyosabb válság elhárítására, aminek megvolt az eredménye, nem bizonyos azonban az eredmény tartósága.

A nemzetközi pénzügyi és gazdasági téren sajnos nem történek olyan intézkedések, amelyek a gazdasági élet normális menetét biztosítanák. A félintézkedésekkel való kísérletezések pedig nem vezetnek legfeljebb csak pillanatnyi eredményekhez. Szó volt ugyan arról, hogy Anglia és Franciaország kezdeményezésére előkészítenek egy újabb világgazdasági konferenciát s ennek előkészületei megtételével Van Zeeland, volt belga miniszterelnököt bízták meg, aki kiváló pénzügyi, gazdasági szakértő. Van Zeeland megbízatása alapján az Egyesült Államok illetékes tényezőivel is tárgyalt, hogy Amerika bevonását biztosítsa a gazdasági és pénzügyi kérdések nemzetközi rendezésében. Közben azonban az történt, hogy a nemzetközi kapitalizmus kezdeményezésére, ugyanis mondhatnánk parancsára, a belga kapitalisták olyan nemtelen támadásokat kezdtek Van Zeeland ellen, hogy kénytelen volt lemondani. Ez esetben arról volt szó tehát, hogy a nemzetközi kapitalizmus Van Zeeland felretételével a világgazdasági értekezletre akart halálos csapást mérni, azaz megakadályozni annak megtartását. Azóta nem sokat hallani a kérdéstről, bár információink olyanok, hogy Van Zeeland az összes rendezendő kérdésekre vonatkozó tervezeten dolgozik, amelyet tanulmányozás végett eljuttat majd az összes kormányokhoz és csak kedvező válasz esetén kezdenek hozzá a világgazdasági értekezlet előkészítéséhez.

Fentiékből is látni, hogy milyen óriási hatalommal rendelkezik a nemzetközi kapitalizmus és milyen befolyásos segédcsapatai vannak minden államban. Az alaptőke pénzügyi és gazdasági problémák nemzetközi rendezése sok spekulációs lehetőséget vonna el a kapitalizmustól és ezért törekszik megakadályozni ezeknek rendezését.

Pályaválasztási tanácsadó intézmények

A pályaválasztási tanácsadó intézmények tág értelemben az egyén tehetségének megfelelő munkára való irányítását jelenti.

De közelebbről megvizsgálva, a pályaválasztási tájékoztatás nemcsak az egyén érdekeit óvja, hanem hatalmas befolyást gyakorol az egész gazdasági és politikai életre. Az egyén tehetsége és hivatásos foglalkozása közötti egyensulynak egyrésztől új pedagógiai módszerek, másrésztől modern társadalompolitikai vívmányok révén való megteremtésén munkálkodik. Mi több, a pályaválasztási tájékoztatás vizsgálja az összes lehetőségeket, amelyekkel az egyén, mint termelő és fogyasztó elem, rendelkezik. Így tehát végeredményben a termelés és fogyasztás közötti egyensúly megállapításán, vagyis éppúgy annak a válságnak, amelyből az emberiség még nem lábalt ki, mint annak, amely a jövőben beállhat, elhárításán munkálkodik.

Ha bizonyos tekintetben a pályaválasztási tájékoztatás az egyes országokban való alkalmazása szerint mutat is valamelyes eltérést, alapvető kérdésekben, vagyis: neveléstani, társadalmi és gazdasági tekintetben mindenütt azonos.

Neveléstani szempontból tekintve, a pály-

választási tájékoztatás az iskolától a munkához való átmenet megkönnyítésére igyekszik.

Ez egy igen fontos feladat, mert elmúltak azok az idők, amikor a gyermekek különféle mesterségeket láthattak szemük előtt, ismerve annak feltételeit és követelményeit számtalan, a családban is előforduló példából. Ma a gyermek igen keveset, vagy éppen semmit sem tud ezekről a feltételekről és követelményekről. Ilyen körülmények között a foglalkozásbeli élet idejében való ismertetése és az egyéni hajlamok kifejlesztése rendkívül nagyfontosságú, megkönnyítik a felnőtt részére a biztos utbaigazodást a pályaválasztás pillanatában. A pályaválasztási tanácsadó minél korábban kell tehát belépjen a gyermek életébe, hogy megfelelő tanulmányokkal felkészülve készen álljon a leendő pályája megválasztására.

Ime az ok, amelyből kifolyólag — hála a pályaválasztási tanácsadó intézménynek — a felnőtt munkást mindenütt olyan elemnek tekintik, amelyek megkülönböztetett érdeklődést szentelnek úgy lélektani, mint különleges felnőtt emberi felfogása szempontjából.

Valóban mindig világosabbá válik, hogy a jövő munkásnemzedéke a maximális erőki-

fejezést és egyben a legnagyobb jövedelm-zőséget jelenti csak akkor, ha hajlamaival összhangban lévő kifejlődési lehetőségei lesznek.

Következésképpen mindjobban előtérbe nyomul az a meggyőződés, hogy a pályaválasztási tanácsadás egy olyan probléma, amely minden társadalmi osztályt érint és amely nemcsak egy pályára — például a kézműipari pályára — szorítkozik.

Nem kevésbé fontos a pályaválasztási tanácsadó gazdasági és politikai jelentősége sem. A Társadalomsegélyző intézmény eszméje kialakulva, amennyire lehetséges helyt adott a társadalomvédelemnek. Az egyének olyan tevékenységre való irányítása pedig, amely úgy az ő, mint a közösség — amelynek tagja — szempontjából a legkedvezőbb, szintén a társadalomvédelemnek nevezhető, mert ezáltal sok társadalmi nyomorúság elkerülhető.

A pályaválasztási tanácsadó támogatására szolgálnak egyéb, különösen gazdasági jellegű körülmények is anélkül, hogy ezáltal szociális értékükből veszítenének.

Különösen ismert tény az, hogy az iparnak szakmunkásokra van szüksége, akik részére azonban nem tud teljes szakmai kiképzési lehetőséget nyújtani. Ugyancsak szüksége van az iparnak fél szakmunkásokra, vagy segédmunkásokra is, akik éppen a munka mezejére való — sokszor idősebbi — lépésük következtében a teljes kiképzésre való minden reményüket elvesztik.

Tehát dacára, hogy egyes szakmákban a jól képzett munkásokban hiány mutatkozik, számtalan munkás kénytelen egész életében csökkentett kereseti lehetőségekkel megelégedni. Mindez csak azért lehetséges, mert az egyén munkaválasztása csak találmányra történik. Nyilvánvaló tehát, hogy ez a helyzet sem az egyén, sem a közösség szempontjából nem természetes, sőt alapjában káros.

Ennek elhárítására szükséges a szakmai kiképzés szabályainak megállapítása és úgy a technikai, mint szakoktatás elméleti és gyakorlati alapos megszervezése. A pályaválasztási tanácsadó nagy hasznossága pedig éppen ezirányban jelentkezik.

A pályaválasztási tanácsadó jelentősége tehát elvitathatatlan. Mégis, alkalmazási kerete

a jelen pillanatban nem elég tágas ahhoz, hogy az ifjuság összességének irányításáról — bár csak egyes országokban is — szó lehetne. Ellenkezőleg, az utóbbi időben tevékenységének megszorítása észlelhető, különösen a világválság befolyása miatt. De nem kell elfelejteni, hogy a pályaválasztási tanácsadó jelenlegi összetételében kb. 30 éves, tehát időelőtti még a végleges következtetés levonása.

Bizonyos mértékben a világválság okozta tevékenységi megszorítások üdvösek voltak a pályaválasztási tanácsadó részére, mert kötelezte módszereinek átvizsgálására és a felmerült új és kényes feladatok teljesítési lehetőségének tanulmányozására.

A világgazdaság szükségleteinek el nem képzelt gyorsasággal való váltakozása, természetessé tette, hogy a pályaválasztási tanácsadó felvesse a kérdést: vajjon előnyben részesítse-e a különleges szakmai kiképzéssel szemben az oly általános szakmai képzettséget, amely könnyebben lehetővé teszi egyik szakmából a másikba való átlépést.

Bármit legyen, egy dolog mindenestre megállapítható: hogy a pályaválasztási tanácsadó minden tekintetben bebizonyította életképességét; az államok az ő javára hoznak törvényeket, a tudományos tanácsadó laboratóriumainak száma egyre növekszik, az orvosi tudomány értékes segédtevézője, a szakszervezetek, a szakmai és társadalomvédelmi szervek érdeklődéssel kísérik működését. Mindez azt bizonyítja, hogy a pályaválasztási tanácsadó egy közérdekű intézmény, amelyet minden neveléstani, társadalmi és gazdasági tényező együttműködésével kell támogatasson, hogy minél örvedetesebb eredményeket érhesen el.

Románia a pályaválasztási tanácsadó intézménye tekintetében még csak a kezdetnél tart. Ilyirányú próbálgatások történtek és tovább is történnek. De ezek igen szórványosak és egy általános terv nélküliek. Ilyképpen a pályaválasztási tanácsadó fontosságának kérdéséről nálunk csak a jövőbeni megvalósulás formájában lehet szó. Hogy pedig ez a jövő minél közelebbi legyen, a romániai szakszervezetek kötelessége, hogy az ügynek határozott szöszölői legyenek és gondoskodjanak róla, hogy illetékes helyen meghallgatást nyerjenek.

Megtörténtek a parlamenti választások

A parlamenti választások a múlt hó december 20-án zajlottak le. Mint rendszeren szokásos, hogy minden választás valami meglepetést hoz, így a mostani választásnak is megvolt a maga különössége. És elsősorban az, hogy a kormány nem kapta meg a 40%-ot, amit még minden előző kormány minden választás alkalmával megkapott. A liberális párt biztos volt a munkájában, azonban csalódott, mert a négy éven keresztül főként általa ápolott csemete, — a fasizmus — kinőtte magát, ha nem is tulnagya, de annyira igen, hogy a szavazatok elhódítása révén a kormány nem kaphatta meg a 40%-ot. Ezen a választáson senki, egyetlen párt sem tört lényegesen előre, csak a „Totul pentru țară” fasizta párt. Ez a párt nemcsak láthatatlan kezek támogatásának köszönheti előretörését, hanem annak is, hogy a nemzeti parasztpárt egyezsége lépett vele olyértelenben, hogy a választások alatt egymást nem támadja és együttes védelmi álláspontra helyezkednek egy harmadik párttal szemben — illetve az esetleges kormányterorral szemben.

Ezt a kartelt támogatták a kommunisták és ennek fattyuhajtása az ugynevezett MADOSZ is.

A szociáldemokrata párt önálló listával indult a választásokba, míg kommunista párt a nemzeti parasztpárttal. A kommunista párt a legféltelenebb agitációt fejtette ki pártunk ellen és kiáltványban fordult tagjaihoz, hogy szavazzanak a nemzeti parasztpártira. Ez a cselekedet is azok közé a bolsevik trükkök közé tartozik, amelyekkel már annyi sok kárt es bajt okoztak a világmunkásmozgalomnak. Ehhez hasonló fogással tették tönkre a német munkásmozgalmat is. A kommunisták nem törekednek a munkásegység létrehozására, ami jelen tettükből is kiviláglik. A munkásegység csak jelszó részükre, hogy a tömegeket félrevezethessék és hogy a szociáldemokrata pártot tönkre tegyék.

A választások eredményét még véglegesen jelen sorok írása idején nem ismerjük. Mindenesetre annyit tudunk, hogy a kormány nem érte el a 40%-ot.

A választások eredményével nem lehetünk megelégedve. A politikai viszonyok rendkívül súlyosak. Küzdenünk kellett a fascizmussal szemben, a rendkívüli módon felfokozott nacionalista áramlattal és végül a bolsevikiek hábtámadásával szemben.

Mindenek dacára, nem veszíthetjük el a szociálizmusba vetett hitünket, mert a történelem bizonyossága szerint a szociálizmust más országokban is érték ilyen félsikerek, sőt ennél nagyobb bajok is azonban a szociálizmus végső kifejlődését ezek nem befolyásolják. A szociálizmust pillanatnyilag feltartóztatni lehet, de megsemmisíteni nem!

A svájci vasipar szakmunkáshiányról panaszkodik. Svájc legnagyobb vasipari vállalata, a Winterthur-i mozdonygyár, most közzétett évi jelentése szerint a vállalat egész éven át állandóan foglalkoztatva volt. A kapacitást egyes időszakokban százszázalékosan — az igazgatóság jelentése szerint — csak azért nem tudták kihasználni, mert szakmunkásokban és mérnökökben nagy a hiány. A vállalat 1931 év előtt sok külföldi szakmunkást foglalkoztatott, akik a dekonjunktúra éveiben elvándoroltak, viszont az utóbbi években nem jelentek munkára.

Szükség van-e az ifjumunkásmozgalomra ?

A munkásság mai helyzete, a termelés rendszernélkülisége és a munkásmozgalom állapota sürgető erővel követeli a dolgozó ifjuság szociálista talpraállítását és szervezését. Az ifjuság nélkül nincs élet, nincs fejlődés, nincs továbbfejlődés, nincs utánpótlás. Az ifjussággal való nemtörődés, a szakszervezeti és szociálista ifjumunkásmozgalom ügyének háttérbe szorítása és a fiatalság szervezeteinek fejlődéséhez szükséges feltételek hiánya, mindennél döntőbb csapás a munkás mozgalomra, mert az elveszett ifjuság az elveszett jövőt jelenti.

Minden ország szakszervezetei és szociálista pártjai mutatják a példát: minden erővel és eszközzel hozzánk kell csatlakoztatni az ifjúságot és minél inkább elmélyülni a válság, minél nehezebben jut előre a felnőtt munkásság, annál többet és nagyobb lendülettel kell dolgozni, hogy az ifjuság a miénk legyen, ami egyet jelent az elért eredmények megtartásával és a mozgalom továbbfejlődésével. Mert az ellenség nem kényelmes és nem helyezkedik arra az álláspontra, hogy az ifjussággal ráérnek majd felnőtt korukban foglalkozni! Minden irányzat, a szélsőjobból a szélsőbalig, az ifjúság rezervoárjából frissíti magát és éppen a modern munkásmozgalom, amely a jövő birtoklását hirdeti, elfogadhatja-e a mozgalomban a kihalási rendszert? Nem!

Pezsgő szociálista tevékenység alakítja ki a zabolátlan, a szülői ház nyomorúságának és a kizsákmányolásnak kitett öntudatlan fiatalokból az öntudatos kulturifjumunkás típusát. És mégis, még mindig vannak, akik bizonyos foku ellenszenvet mutatnak az ifjusági mozgalmakkal szemben, vagy pedig sokkal kisebb jelentőséget tulajdonítanak neki, mint amelyet éppen a gazdasági és politikai fejlődés mai szakasza követel az ifjumunkásmozgalomnak.

Keveslik az eredményt, de elfelejtik, hogy ennek az oka éppen az, hogy az ifjusági mozgalom nem kap elég és megfelelő támogatást. Hiszen az ifjusági mozgalom a nagy mozgalom függvénye és a tapasztalat is azt mutatja, hogy ahol az ifjakkal minden nézőpontból törődnek, ott az ifjuság egységes, fegyelmezett és komoly törekvést mutat, viszont ahol hiányzik az állandó, rendszeres és intézményes törődés, ott természetesen, a dermedt jégközönyből nem nőhet ki a gyümölcsökkel teli fa. Szertelenek, sok baj van velük, könnyen elhajlanak a szélsőségek felé, mondják. Ebből pedig az következik, hogy annál többet kell törődni velük, mert ha nem mutatják meg nekik az egyenes utat, akkor valóban elhajlanak, amint a gyöngye fa is elhajlik, ha nincs mellette szilárdabb és fölfelé fejlődését biztosító támaszték.

Az ifjúságnevelés valóban nehéz munka, nehezebb a gyermekek és nehezebb a felnőttek nevelésénél, mert a serdülő ifjuság forrongó természete, biológiai átalakulása, perzselő szenvedélye, külön pedagógiai készsétséget, nagyfoku türelmet, sok belátást és körültekintést követel! Külföldi testvérmozgalmaink az ifjuk természetéhez alkalmazkodó speciális felvilágosító tevékenység bámulatos módszereit mutogatja. A mi viszonyainknak megfelelően nekünk is nehez és fáradságos munkát kell e téren kifejtenünk. A legkevesebb tehát, ha az ifjúságot az egész mozgalom erőforrásaiból táplálkozó, szisztematikus tevékenység óvja, gyámolítja és támogatja, amire éppen ma annál nagyobb szükség van, mert nálunk ezer ellenséges erő dolgozik azon, hogy az ifjuság ne legyen a munkásmozgalomé, ami annyit jelent, hogy a jövő, már a legközelebbi jövő, se legyen a munkásmozgalomé!

Halottaink

Sajnálattal közöljük alant az utóbbi hónapokban elhalt szaktársaink neveit, kiknek hozzátartozói a következő segélyben részesültek:

Sámuel Ignác	Lonea	3000 Lei
Starna Ioan	Petrila	3000 "
Jonás Béla	Hunedoara	4000 "
Papp Mátyás	Diciosánmartin	5000 "
Szilágyi Dezső	Lupeni	5000 "
Ruza Vasile	Reșița	2000 "
Bălănescu Gh.	"	5000 "
Licker János	"	5000 "
Weidinger Anton	"	5000 "
Steigbauer Károly	"	4000 "

Az elhalt szaktársak emlékéért kegyelettel őrzi meg a szervezett vasmunkásság összessége.